

Sygn. akt: I C 221/16 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 22 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Pawlikowska

Protokolant: stażysta Paulina Kruk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 r. w W.

sprawy z powództwa: (...) S.A. w W.

przeciwko: K. K.

- o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. K. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 1.440,76 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści 76/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od wskazanej kwoty za okres od dnia 25.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 407 (czterysta siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nadaje wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia

Małgorzata Pawlikowska

Sygn. akt I C 221/16 upr

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 grudnia 2016 roku złożonym do tut. Sądu powodowa spółka (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego będącego radcą prawnym domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego K. K. kwoty 1440,76 zł z odsetkami ustawowymi naliczonymi od tej kwoty za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu. Strona powodowa wyjaśniła, że dochodzi roszczeń przysługującej jej wobec pozwanego z tytułu zawartej na piśmie umowy pożyczki gotówkowej z dnia 21 listopada 2013 roku. (k. 2-5)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 lutego 2016 roku, sygn. I Nc 89/16 Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie uwzględnił żądanie strony powodowej w całości i nakazał, aby pozwany K. K. zapłacił na rzecz powódki kwotę 1.440,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za późnienie od tej kwoty od dnia 25 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 274,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. (k. 14)

Od wydanego nakazu zapłaty pozwany K. K. z zachowaniem ustawowego terminu wniósł sprzeciw, w którym podniósł, że umowę pożyczki z powodową spółką podpisywał na kwotę opiewającą na 500 złotych. K. K. we wniesionym sprzeciwie zarzucił, że przy podpisywaniu umowy został wprowadzony przez drugą stronę umowy w błąd co do wysokości kwoty zobowiązania, jaką będzie musiał zwrócić w przyszłości. Dopiero później okazało się, że łączne zobowiązanie jakie musi spłacić to kwota znacznie wyższa, to jest kwota 2.150 złotych. Pozwany K. K. we wniesionym

sprzeciwie wskazywał, iż jest osobą niepełnosprawną umysłowo w stopniu umiarkowanym i jego upośledzenie zostało wykorzystane przy zawieraniu umowy. Ponadto pozwany podniósł, że rata pożyczki w wysokości 717 zł miesięcznie, którą musi spłacać przekracza jego możliwości finansowe, gdyż jedynym jego dochodem są alimenty w wysokości 300 zł miesięcznie. Pozwany podkreślił, iż nie pracuje i kontynuuje naukę w ośrodku szkolno-wychowawczym w klasie z przysposobieniem do zawodu.

W sprzeciwie pozwany K. K. wniósł o oddalenie żądania strony powodowej. Jednocześnie pozwany wyraził gotowość do zawarcia ugody z wierzycielem. (k. 16-19) Na poparcie swych twierdzeń pozwany do sprzeciwu załączył orzeczenie o niepełnosprawności oraz zaświadczenie o kontynuowaniu nauki. (k. 20 i 21)

W piśmie procesowym z dnia 13 czerwca 2016 roku stanowiącym odpowiedź na sprzeciw pozwanego od wydanego nakazu zapłaty strona powodowa podtrzymała w całości wniesione powództwo i wniosła o zasądzenie żądanej kwoty oraz zapłaty na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa wskazała, iż sprzeciw pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem brak jest podstaw do tego, aby dać wiarę twierdzeniom K. K., że został wprowadzony w błąd co do kwoty zaciąganej pożyczki. Procedura udzielania pożyczek jest bowiem tak ustalona, że osoba, która zaciąga pożyczkę jest od samego początku informowana o całkowitej wysokości zobowiązania, które będzie należało spłacić. Ponadto wszystkie elementy, które składają się na przyszłe zobowiązanie są wyszczególnione w formularzu umowy, zaraz na pierwszej stronie tego formularza. Strona powodowa zaznaczyła także, że zgodnie z przedłożonym przez K. K. orzeczeniem o niepełnosprawności wynika, iż wprawdzie posiada on orzeczony stopień niepełnosprawności, jednakże pozwany nie potrzebuje jednocześnie stałej lub długotrwałej opieki bądź też pomocy ze strony innej osoby. Nadto strona powodowa zaznaczyła również, iż pozwany K. K. nie po raz pierwszy zawierał ze spółką (...) S.A. umowę pożyczki, co w przeszłości miało już miejsce w dniu 11 kwietnia 2013 roku. W ocenie strony powodowej świadczy to o tym, iż pozwany posiadał rozeznanie co do zasad udzielania pożyczek przez powódkę oraz zasad spłaty zaciągniętych pożyczek. Odnośnie możliwości zawarcia ugody z pozwanym strona powodowa wskazała, iż obecnie w związku z upływem okresu spłaty pożyczki wynikającym z umowy sprawa została przekazana do obsługi windykacyjnej. Wcześniej zanim to nastąpiło były podejmowane wielokrotne próby kontaktu telefonicznego z pozwanym celem załatwienia sprawy na drodze polubownej. Oprócz prób kontaktu telefonicznego strona powodowa kierowała do pozwanego również pisma wzywające do dobrowolnej spłaty długu. Wezwania te pozostawały jednakże bezskuteczne i dopiero podczas prowadzonego przez powodową spółkę postępowania windykacyjnego pozwany K. K. dokonał na poczet powstałego zobowiązania wpłaty w wysokości 467 zł. Następnie pozwany na poczet długu dokonał jeszcze wpłaty w kwocie 100 zł i zaprzestał spłacanie zaciągniętego długu. (k. 32-33)

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 listopada 2013 roku K. K. zawarł ze spółką (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki pieniężnej gotówkowej numer (...). Przedmiotem pożyczki była kwota 1100 zł. Umowa została zawarta na okres 60 tygodni. K. K. na mocy postanowień zawartej umowy zobowiązał się zwrócić łączną kwotę 2.159,88 zł. Na kwotę tą składała się całkowita kwota pożyczki w wysokości 1110 zł, koszty ubezpieczenia w kwocie 176 zł, opłata przygotowawcza w kwocie 127,60 zł, dodatkowa opłata przygotowawcza w kwocie 51,04 zł, łączna kwota odsetek w wysokości 139,84 zł, oraz opłata za obsługę pożyczki w domu w kwocie 51,4 zł. K. K. zaciągniętą pożyczkę miał spłacić w tygodniowych ratach w kwocie po 36 zł. Ostatnia rata miała wynieść 35,88 zł. Wszystkie elementy składające się na przyszłe zobowiązanie zostały wyszczególnione w formularzu, na którym została spisana umowa. Elementy te zostały wyszczególnione w oznaczonych rubrykach na pierwszej stronie formularza umowy. K. K. na umowie złożył własnoręczny podpis, którym potwierdził jednocześnie, że otrzymał w gotówce kwotę 1100 zł. Po zawarciu umowy kwota należna do spłaty z tytułu odsetek została pomniejszona o 2,12 zł. Powodem tego była zmiana rocznej stopy oprocentowania.

dowód:

- umowa pożyczki - k. 4-5;

K. K. na poczet zaciągniętego zobowiązania na rzecz pożyczkodawcy Spółki (...) S.A. dokonał wpłaty w łącznej wysokości 717 zł. Z dokonanych wpłat pożyczkodawca kwotę 391,46 zł zaliczył na poczet kapitału, kwotę 137,72 zł na poczet naliczonych odsetek umownych oraz kwotę 187,82 zł na poczet opłaty za obsługę pożyczki w domu. K. K. nie spłacił pozostałej kwoty zobowiązania w łącznej wysokości 1440,76 zł. W skład tej kwoty wchodzi kwota pożyczki brutto w wysokości 1063 zł oraz kwota należnej opłaty za obsługę pożyczki w domu w wysokości 377,58 zł.

K. K. był wezwany do spłaty pozostałej kwoty zobowiązania wynikającego z zawartej umowy. Wezwania te pozostawały bezskuteczne.

W dniu 15 stycznia 2015 roku upłynął termin, na który została zawarta umowa pożyczki. Zobowiązanie zaciągnięte przez K. K. stało się wymagalne. Spółka skierowała niespłacone zobowiązanie w łącznej kwocie 1690,76 zł do windykacji. K. K. został o tym poinformowany pismem z dnia 24 marca 2015 roku.

dowód:

- pismo informacyjne o przekazaniu sprawy do centrum windykacji – k. 6;

W trakcie prowadzonego postępowania windykacyjnego K. K. dokonał wpłaty w wysokości 467 złotych. W dniu 28 maja 2015 roku w trakcie rozmowy telefonicznej pracownika spółki (...) S.A. z K. K. ustalono, iż pomiędzy stronami zostanie zawarta umowa o zmianie sposobu spłaty zadłużenia. Warunkiem jej potwierdzenia przez powodową Spółkę było dokonanie przez K. K. na poczet zadłużenia kolejnej wpłaty, co nastąpiło w dniu 29 maja 2015 roku. K. K. dokonał wpłaty w kwocie 150 zł.

dowód:

- odpowiedź na sprzeciw – k. 32 - 32;

Pismem z dnia 04 czerwca 2015 roku skierowanym do K. K. spółka (...) S.A. potwierdziła zawarcie umowy w przedmiocie rozłożenia na raty płatności pozostałego do spłaty zobowiązania. Zgodnie z postanowieniami zawartego porozumienia K. K. potwierdził, że posiada wobec (...) S.A. zadłużenie wynikające z zwartej umowy pożyczki gotówkowej, które na dzień 04 czerwca 2015 roku wyniosło łącznie 1540,76 zł. K. K. zobowiązał się spłacić to zadłużenie w 15 miesięcznych ratach. Każda z rat miała zostać zapłacona do 16 dnia każdego miesiąca zgodnie z ustalonym harmonogramem spłaty. Pierwsza rata miała zostać zapłacona do dnia 16 czerwca 2015 roku, druga rata do dnia 16 lipca 2015 roku.

dowód:

- potwierdzenie warunków umowy o zmianę sposobu spłaty zadłużenia – k. 34-35;

- hemogram spłaty wyznaczonych rat – k. 35v;

K. K. nie zapłacił ani pierwszej, ani też drugiej raty. W związku z brakiem wpłat pożyczkodawca skierował do K. K. dwie noty jedną z dnia 24 czerwca 2015 roku oraz drugą z dnia 16 lipca 2015 roku, w którym poinformował K. K. o niezapłaconych ratach zadłużenia, natomiast pismem z dnia 23 lipca 2015 roku wezwał do uiszczenia do dnia 30 lipca 2015 roku kwoty 200 zł z tytułu zaległych rat. Wezwanie to pozostało bezskuteczne.

dowód:

- nota z dnia 24.06.2015r. – k. 36;

- nota z dnia 16.07.2015r. – k. 37;

- wezwanie do zapłaty – k. 38;

Pismem z dnia 17 października 2015 roku spółka (...) S.A. wypowiedziała K. K. warunki spłaty zadłużenia ze skutkiem natychmiastowym.

dowód:

- wypowiedzenie warunków spłaty zadłużenia – k. 40;

Pismem z dnia 27 listopada 2015 roku Spółka (...) S.A Centrum Windykacji wezwała K. K. do zapłaty kwotę 1440,76 zł stanowiącej kwotę pozostałego niespłaconego zobowiązania wynikającego z zawartej umowy pożyczki. Termin dokonania wpłaty został wyznaczony do dnia 11 grudnia 2015 roku.

dowód:

- wezwanie do zapłaty – k. 7

Pismem z dnia 29 grudnia 2015 roku pożyczkodawca poinformował K. K. o stanie zadłużenia opiewającego na dzień wystawienia pisma na kwotę 1440,76 zł.

dowód:

- pismo informujące – k. 8;

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu jest całkowicie uzasadnione.

Stan faktyczny pozostawał między stronami bezsporny i ustalony został na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową w toku procesu oraz zeznania pozwanego przesłuchanego w charakterze strony. Sąd uznał za wiarygodne dowody w postaci dokumentów, zawarte w aktach przedmiotowej sprawy, których wiarygodności i autentyczności nie zakwestionowała żadna ze stron.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom pozwanego przesłuchanego w charakterze strony, gdyż jego zeznania były spójne, logiczne i korespondowały z dowodami z dokumentów.

W rozpoznawanej sprawie pozwany K. K. na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku uznał żądanie pozwu w całości, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany zadeklarował, iż chciałby uregulować należność wynikającą z zaciągniętej pożyczki. K. K. zaznaczył, iż jest osobą chorą i w związku z tym nie wszystko pamięta. Zaznaczył również, iż chciałby spłacić zobowiązanie wobec strony powodowej w ratach. (k. 44)

Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd Rejonowy przychylił się do stanowiska przedstawionego w doktrynie przedmiotu oraz w judykaturze, że instytucja uznania powództwa obejmuje swoim zakresem zarówno oświadczenie woli pozwanego, tj. wniosek o wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu, jak również oświadczenie wiedzy pozwanego, co do przyznania istnienia okoliczności stanowiących podstawę powództwa. W orzecznictwie wyrażono zapatrywanie, które Sąd Rejonowy w pełni podziela, że „uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Nie jest uznaniem powództwa uznanie żądania przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje żądanie. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki

zarówno procesowe, jak i materialnoprawne” (por. wyrok S.A. w Krakowie z 5.12.2012 r., I ACa 1061/12, LEX nr 1280314).

Mając na uwadze okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy przyjął, że uznanie żądania pozwu przez pozwanego nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa.

Strony zawarły w dniu 21 listopada 2013 roku umowę pożyczki gotówkowej. Pozwany K. K. nie spłacił całości zobowiązania wynikającego z zaciągniętej pożyczki. Pozwany w przedmiotowej sprawie nie zakwestionowała zasadności roszczenia pozwu co do zasady, albowiem K. K. nigdy nie zaprzeczył temu, że zawarł ze stroną powodową umowę pożyczki. Okoliczności powstania po stronie pozwanego zadłużenia były więc bezsporne. Pozwany natomiast w prowadzonym postępowaniu zakwestionował wysokość dochodzonego wniesionym pozwem roszczenia, podnosząc, iż w tym względzie został wprowadzony w błąd, gdyż pożyczkodawca nie poinformował go w momencie podpisywania umowy, iż będzie musiał łącznie spłacić kwotę ponad dwóch tysięcy złotych. Zdaniem Sądu pozostaje to w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, albowiem z treści zawartej umowy pożyczki w sposób jednoznaczny wynika, że zostały w niej wyszczególnione wszystkie elementy, które składają się na przyszłe zobowiązanie. W treści umowy została również określona całkowita kwota przyszłego zobowiązania, które pożyczkobiorca podjął się spłacać w tygodniowych ratach. Wszystkie te elementy składające się na przyszłe zobowiązanie zostały wyszczególnione zaraz na pierwszej stronie formularza, na którym została spisana umowa. Pozwany K. K. na zawartej umowie złożył własnoręczny podpis, którym poświadczył odbiór kwoty 1100 zł, która ta kwota stała się przedmiotem zawartej umowy pożyczki. A zatem już z tych samych okoliczności wynika, że twierdzenia pozwanego zawarte we wniesionym sprzeciwie nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w przedłożonych przez stronę powodową dokumentach związanych z zawartą umową pożyczki. Już sama wysokość udzielonej kwoty pożyczki przeczy twierdzeniu pozwanego, który w sprzeciwie wskazał, iż został poinformowany, że będzie musiał spłacić jedynie kwotę 500 zł. Jak już wskazano powyżej pozwany własnoręcznym podpisem poświadczył odbiór kwoty 1100 zł a więc kwoty ponad 2-krotnie wyższej od tej, którą pozwany twierdził, iż ma do spłaty. Wynika stąd, iż pozwany był świadomy wysokości przyjmowanego na siebie zobowiązania, co znajduje potwierdzenie także w okolicznościach związanych ze spłatą przez pozwanego zaciągniętego zobowiązania. Po zawarciu umowy pozwany bowiem dokonał wpłat na rzecz strony powodowej w wysokości wyższej niż kwota, którą wskazał w sprzeciwie od wydanego nakazu zapłaty. Nadto strona powodowa kierowała do pozwanego liczne pisma z wezwaniem do zapłaty oraz przypominające o niespłaconym zadłużeniu. W pismach tych był zawsze wskazywany stan aktualnego zadłużenia oraz termin do, którego należało dokonać wpłaty. Strona powodowa podjęła także z pozwanym negocjacje odnośnie spłaty istniejącego zadłużenia w ratach. Porozumienie takie z pozwanym zostało osiągnięte i K. K. zobowiązał się spłacić zadłużenie w 15 miesięcznych ratach po 100 zł każda rata. Oznacza to, iż pozwany po raz kolejny został poinformowany o stanie swojego zadłużenia i w wysokości przyjętego na siebie zobowiązania, które przez cały czas akceptował i godził się na to aby je spłacać. W trakcie okresu na jaki została zawarta umowa, ani też później w trakcie prowadzonego postępowania windykacyjnego pozwany nigdy nie zakwestionował wysokości powstałego zobowiązania i przez cały czas akceptował jego wysokość, a nawet przez jakiś czas spłacał. W ocenie Sądu uznaniu, iż pozwany miał świadomość wysokości zaciągniętego zobowiązania nie przeczy okoliczność, iż wobec pozwanego zostało wydane orzeczenie o stopniu niepełnosprawności. Przede wszystkim należy wskazać, iż przedłożone przez pozwanego orzeczenie z dnia 25 sierpnia 2010 roku obowiązywało jedynie do dnia 31 sierpnia 2014 roku. Pozwany nie przedłożył żadnego innego orzeczenia, które stwierdzało by aktualny stan jego zdrowia. Z przedłożonego orzeczenia, które pozostawało aktualne na czas zawierania umowy nie wynika jednak, aby pozwany był niezdolny do samodzielnej egzystencji czy też wymagał stałej opieki ze strony osób trzecich. W orzeczeniu tym zostało jedynie stwierdzone, że pozwany jest osobą wymagającej częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. W żaden sposób nie świadczy to natomiast o niezdolności pozwanego do rozumienia znaczenia swoich działań i kierowania nimi. Nie wynika też z tego orzeczenia, aby pozwany w chwili zawierania umowy mógł mieć zniesioną świadomość rozumienia znaczenia swojego czynu. Okoliczności zawarcia umowy a następnie wszystkie okoliczności związane ze spłatą zobowiązania dowodzą wręcz coś przeciwnego, a mianowicie, iż pozwany zdawał sobie sprawę zarówno z samego faktu zaciąganego zobowiązania, jaki i był świadomy wysokości tego zobowiązania. Ponadto należy wskazać, co słusznie zauważyła w swoim piśmie procesowym strona powodowa, iż pozwany nie po raz pierwszy zawierał z powodową spółką umowę pożyczki. Oznacza

to, iż musiał znać zasady udzielania przez spółkę pożyczek oraz zasady spłaty tych pożyczek. W tym miejscu należy zauważyć także, że niewykluczone, na co wskazują także zeznania złożone przez pozwanego, iż K. K. twierdząc, iż ma do spłaty jedynie kwotę 500 zł pomylił pożyczki, które zaciągał u strony powodowej. Druga bowiem z pożyczek, która została już przez pozwanego spłacona opiewała właśnie na kwotę 500 zł. Ostatecznie pozwany na rozprawie w dniu 22 czerwca 2016 roku uznał powództwo w całości. Uznanie to nie budziło wątpliwości w świetle zaofiarowanych przez powoda dowodów z dokumentów. Skutkiem zatem tego przyznania niebudzącego wątpliwości (z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy) jest wyłączenie obligatoryjności przeprowadzania postępowania dowodowego co do przyznanych okoliczności faktycznych.

Wobec powyższego, Sąd na mocy art. 353 § 1 k.c. i art. 471 k.c. zasądził kwotę dochodzoną pozvem w całości.

Żądanie strony powodowej zasądzenia odsetek ustawowych znajduje podstawę 482 § 1 k.c., w którym zostało stwierdzone, że od zaległych odsetek można zasądzić odsetki za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek w do zadłużonej sumy. Powódka w rozpatrywanej sprawie pozew wniosła w dniu 25 stycznia 2016 roku i od tego też dnia zażądała odsetek ustawowych. W związku z tym mając na uwadze art. 482 § 1 k.c. Sąd zasądził dochodzoną pozvem należność z ustawowymi odsetkami od dochodzonej kwoty naliczanymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Rozstrzygnięcie to znalazło się w punkcie I sentencji wyroku.

W treści wyroku Sąd nie zamieścił odrębnego punktu odnośnie oddalenia wniosku pozwanego o rozłożenie należności na raty. W tym względzie Sąd miał na uwadze stanowisko, które zostało wyrażone w doktrynie zgodnie, z którym odmowę rozłożenia świadczenia na raty albo wyznaczenia terminu do spłaty świadczenia nie wymaga odrębnego orzeczenia w sentencji wyroku lecz powinna zostać umotywowana w jego uzasadnieniu. (K. Piasecki, Kodeks Postępowania Cywilnego, tom 1 pod red. K. Piaseckiego, s. 1504, Przemysław Telenga - komentarzy aktualizowane do Kodeksu Postępowania Cywilnego). Sąd nie uznał za zasadne rozłożenia zasądzonej należności na raty. Możliwość taka wynika z art. 320 k.p.c. zgodnie, z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Przesłanką do rozłożenia płatności świadczenia na raty jest pozytywna prognoza odnośnie spłaty. Celem uregulowania z art. 320 k.p.c. jest zapewnienie dłużnikowi możliwości spłaty zadłużenia. Zdaniem Sądu sytuacja finansowa pozwanego nie daje gwarancji, aby możliwe było regulowanie w terminie płatności ewentualnie wyznaczonych rat. Pozwany jak sam przyznaje nie pracuje, obecnie kontynuuje naukę. Jego jedynym dochodem pozostają alimenty wysokości 300 zł miesięcznie. Ponadto należy zauważać, iż w trakcie prowadzonego postępowania windykacyjnego strona powodowa w wyniku osiągniętego z pozwanym porozumienia rozłożyła płatności pozostającego do spłaty zadłużenia na raty w wysokości 100 zł miesięcznie. Pozwany nie płacił wyznaczonych rat, co w konsekwencji doprowadziło do wystąpienia przez stronę powodową z roszczeniem na drogę sądową. Pozwany zadeklarował wprawdzie chęć spłaty zadłużenia w ratach i zawarła w tym względzie ugody ze stroną powodową, jednakże w ocenie Sądu same deklaracje pozwanego nie gwarantują tego, że zadłużenie zostanie spłacone. Należy wskazać, iż od momentu wytoczenia powództwa pomimo wcześniejszych deklaracji zapłaty zadłużenia pozwany na jego poczet długu nie dokonał żadnej wpłaty. W tej sytuacji ze względu na dotychczasową postawę pozwanego Sąd uznał za niecelowe rozłożenie należności na raty.

O kosztach procesu orzeczono w punkcie II sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z wyrażoną w tych przepisach zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Strona powodowa wygrała proces w całości

i – w konsekwencji – strona przeciwna powinna zwrócić jej poniesione koszty procesu.

Koszty te obejmowały opłatę sądową od pozwu w kwocie 30 zł uiszczoną w znakach opłaty sądowej opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie w kwocie 360,00 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.Dz.U. 2015.1804).

Zgodnie z art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego – o czym orzeczono w punkcie 3 sentencji wyroku.

SSR Małgorzata Pawlikowska